

okresního soudu ve Z. bylo zjištěno, že pohledávka jest na ideální polovici nemovitosti, patřící Marii K., řádně zajištěna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Podle § 26/2 dodatku III k vlád. nař. ze dne 27. dubna 1922 čís. 143 sb. z. a n. platí o vymáhání dávky z přírůstku hodnoty táž ustanovení jako pro vymáhání daní přímých, tedy nyní předpisy zákona ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n., zejména i ustanovení §§ 284 a dalš. tohoto zákona. Těmito ustanoveními měly podle důvodové zprávy k §§ 284—290 cit. zák. nahrazeny býti dosavadní předpisy dvorských dekretů ze dne 18. září 1786, čís. 577 lit c) sb. j. z. a ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. j. z., jež podle čl. III uv. zák. k ex. ř. byly zachovány v platnosti. Za platnosti uvedených dvorských dekretů zajišťovaly se daně i poplatky na pouhou žádost úřadu, u kterého pohledávka vznikla, bez jakéhokoliv exekučního titulu a bez průkazu ohrožení dobytosti, jen za předpokladu, že šlo o dosud nesplatnou nebo nevykonatelnou pohledávku veřejnoprávního charakteru, o níž nepřislušelo rozhodovati soudům. Při takové žádosti za povolení zajišťovací exekuce mohl tedy soud zkoumati jen to, zda dávka, o kterou jde, je opravdu veřejnoprávního rázu a zda o povolení exekuce žádá příslušný úřad. Důvodová zpráva k zákonu čís. 76/27 sb. z. a n. výslovně uznává, že tato úprava tak důležité materie nevyhovovala, nepřihlížeje k nutné ochraně stran. Podle čl. II, čís. 2 uvád. ustanovení k cit. zák. zrušují se, není-li v tomto článku, v čl. III a na jiných místech tohoto zákona jinak stanoveno, všechny dosavadní zákony a nařízení, pokud se týkají zajišťování daní. Čl. III uvádí taxativně ustanovení, jež nepozbyly účinnosti; mezi těmito nejsou uvedeny ani čl. III uv. zák. k ex. ř., ani shora citované dvor. dekreta ani § 38 lit. c) knih. zák. Z toho plyne, že ustanovení ta byla předpisy §§ 284—290 zák. o přím. daních potud derogována, pokud se týkají zajišťování přímých daní a oněch dávek a poplatků, ohledně nichž jest postupovati podle zákona čís. 76/27 sb. z. a n. Podle § 284 cit. zák. může vyměřovací úřad, je-li vybrání daně dosud nepředepsané nebo nesplatné ohroženo, uložit poplatníkovi písemným, ihned proveditelným příkazem, aby ji až do jejího zapravení zajistil. Dle § 285 cit. zák. provede se zajišťovací příkaz zajišťovací exekucí berní nebo soudní. Podle toho lze exekuci zajišťovací povolití výhradně jen na základě takového zajišťovacího příkazu, jenž tvoří exekuční titul dle § 1 čís. 13 ex. ř. Dotyčný předpis tvoří doplnění exekučního řádu, totiž ustanovení § 371 ex. ř. dalším případem, kdy exekuci zajišťovací povolití jest bez osvědčení jinak podle § 370 ex. ř. požadovaného. V souzeném případě bylo z exekučního návrhu patrné, že nebyl vydán zajišťovací příkaz, na jehož základě jedině bylo by lze povolití navržené exekuci. Právem proto byl návrh zamítnut.

Čís. 14617.

K § 15 (3) zák. o nekalé soutěži.

Postavení vedlejšího intervenienta ve sporu.

(Rozh. ze dne 11. října 1935, R II 465/35.)

Žalovaná tvrdí, že se žalobce prohlášením ze dne 14. listopadu 1934 platně vzdal opravných prostředků do rozsudku Ck . . . , jímž jeho žaloba o nekalou soutěž byla zamítnuta, navrhla podle § 18 II c. ř. s., by Gustav H. nebyl jako vedlejší intervenient ke sporu připuštěn, poněvadž jeho přístup ke sporu se stal až 19. listopadu 1934. *P r o c e s n í s o u d* návrhu vyhověl. *D ů v o d y*: Žalobce vzdal se opravných prostředků s veškerou určitostí s vážností, a takto učiněný projev vylučuje jakékoliv pochybnosti o jeho závaznosti. Toto zřeknutí se opravného prostředku nelze odvolati. V § 472 c. ř. s. stanoví se výslovně, že takový projev činí odvolání nepřipustným, aniž je třeba přijetí tohoto vzdání se odpůrcem. Stačí tedy projev čistě jednostranný. Projev ten může se ovšem státi různým způsobem, tedy i mimosoudně (Hora: Čsl. civ. právo procesní, díl III § 3 str. 24). Činí-li projev takový odvolání nepřipustným, stává se tudíž rozsudek pravoplatným, v souzeném případě stalo se tak dne 14. listopadu 1934. Ježto pak vedlejší intervence se stala dne 19. listopadu 1934, tedy po pravoplatnosti rozsudku, bylo vyhověti návrhu žalované, že vedlejší intervence není přípustna (§ 18, odst. 1 c. ř. s.). *R e k u r s n í* (odvolací) *s o u d* návrh žalované na nepřipuštění Gustava H-a jako vedlejšího intervenienta zamítl a odvolání vedlejšího intervenienta odmítl. *D ů v o d y*: Mimosoudní vzdání se opravného prostředku žalobcem samo o sobě nemohlo přivoditi formální pravoplatnost rozsudku; vzdání se opravného prostředku jest dispositivním prohlášením, které musí býti řízeno na soud, aby mělo procesuální výzam, a jest procesuálně účinné jen tehdy, bylo-li po vydání napadeného rozhodnutí prohlášeno soudem podáním nebo prohlášeno u soudu do protokolu (viz také rozh. čís. 594 sb. n. s.). V době, kdy o přípustnosti vedlejší intervence bylo u prvního soudu rozhodováno, nebylo žalobcovo zřeknutí se odvolání vůbec ve spisech soudních ani ve formě podání ani ve formě prohlášení do protokolu. Podání nebo prohlášení do protokolu nemohlo býti nahrazeno telegramem, ani předložením listiny o vzdání se předsedovi senátu, neboť procesuální úkony musí se státi ve formách zákonem předepsaných. Za tohoto stavu bylo přistoupení vedlejšího intervenienta, jehož právní zájem na vítězství žalobcově ve sporu byl dán vzhledem k ustanovení § 15 odst. 3 zákona o nekalé soutěži, dle § 18 odst. 1 c. ř. s. přípustné, když rozsudek nebyl formálně pravoplatný. Stěžovatel snaží se odůvodniti přípustnost vedlejší intervence nejen důvody danými právem procesuálním, nýbrž též tím, že při ustanovení § 15 odst. 3 zákona o nekalé soutěži, znemožňujícím, aby jeden nekalý čin byl stíhán současně více žalobami, nastávají následky procesně-technické, které umožňují smluvení se mezi žalobcem a žalovaným, aby připraveni byli všichni ostatní soutěžitelé o svá práva ze zákona proti nekalé soutěži. K tomu jest uvést, že sice by bylo záhodno z důvodu členění takovým smluveným jednáním, jež sama o sobě mohou býti činem proti dobrým mravům, přiznati soutěžitelům odstraňovací nárok dle § 1 zákona o nekalé soutěži, resp. pokládati vzdání se opravných prostředků vůči ostatním soutěžitelům za neúčinné. Přes to však lze otázku přípustnosti vedlejší intervence řešiti jen dle předpisů procesního práva, otázku účinnosti dispositivního prohlášení žalobcova, t. j. vzdání se opravného prostředku, učiněného mimosoudně, nelze ve sporu o přípustnost vedlejší intervence řešiti

s hlediska předpisů práva soutěžního. Ač s hlediska práva procesuálního bylo přistoupení vedlejšího intervenienta shledáno přípustným, bylo jeho odvolání nepřipustné. Podání odvolání samo o sobě musilo býti připuštěno, poněvadž odmítací usnesení nenabýlo právní moci (§ 18 odst. 3 c. ř. s.). Dle § 472 c. ř. s. jest odvolání nepřipustné, bylo-li podáno osobou, již tento opravný prostředek vůbec nepřísluší, nebo někým, kdo se tohoto opravného prostředku platně vzdal. Zřeknutí se opravného prostředku žalobcem se stalo mimosoudně a není sice ve spisech obsaženo ani v jednacím protokolu (§ 208 čís. 1 c. ř. s.), ani ve zvláštním podání, avšak přes to nelze pochybovati, že se platně událo, neboť jest dle prohlášení učiněného vedlejším intervenientem v jeho podání nesporné, že žalobce se vzdal prohlášením ze dne 14. listopadu 1934 opravných prostředků proti rozsudku. Poněvadž tedy o platném zřeknutí se odvolání žalobcem není pochybnosti, lze o přípustnosti odvolání rozhodnouti v neveřejném sezení bez ústního jednání odvolacího. Odpůrce odvolatelův v odvolacím sdělení uplatňuje námitku, že odvolání vedlejšího intervenienta je nepřipustné, a to právem. Jestliže se žalobce platně vzdal jakéhokoliv opravného prostředku, nemůže vedlejší intervenient, jenž dle § 19 c. ř. s. musí přejmouti právní rozepři v tom stavu, v jakém jest v času jeho přístupu, činiti procesní úkon (odvolání), který odporuje procesnímu jednání hlavní strany a není tudíž oprávněn k odvolání. Jeho odvolání je nepřipustné.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu vedlejšího intervenienta a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání stěžovatelově věcně rozhodl.

D ů v o d y :

Neprávem odmítl odvolací soud odvolání vedlejšího intervenienta, jemuž tuto funkci přiznal, proto, že prý se žalobce platně vzdal jakéhokoliv opravného prostředku a že by tedy odvolání vedlejšího intervenienta odporovalo procesnímu úkonu hlavní strany. Nehledíc ani k tomu, jde-li vůbec o procesní úkon strany a bylo-li by prohlášení strany samé v advokátském sporu platným procesním úkonem, nemůže okolnost, že se žalobce opravných prostředků vzdal, býti na úkor vedlejšímu intervenientu, jemuž v souzeném případě se zřetelem k předpisu § 15 odst. 3 zákona proti nekalé soutěži přiznati dlužno ve smyslu § 20 c. ř. s. práva spolčnicka v rozepři podle § 14 c. ř. s. Pokud jde totiž o zdržovací nárok, opřený o konkrétní skutkový stav, vyličený v žalobě anebo uvedený v dalším jednání k jejímu doplnění působí rozsudek (v zamítací části) také proti vedlejšímu intervenientu jako soutěžiteli dotčenému, protože by tento totéž jednání konkrétní nemohl učiniti základem další žaloby, totiž vlastní žaloby. Aby takovou žalobu směl podati, musilo by dojít k novému jednání žalovaného, jež by se přičilo zákonu proti nekalé soutěži. I kdyby tu byl již rozsudek, jímž bylo žalovanému z popudu jiného žalobce pravoplatně uloženo, aby se zdržel takového (podobného) jednání — § 1, nebo těch údajů — § 2 zák. proti nekalé soutěži, směl by na základě takového rozsudku vésti exekuci jenom žalobce, případně vedlejší intervenient jako spolčník v rozepři, jestliže se jako

takový ve sporu zúčastnil. Kdyby se tyto osoby k exekuci neměly, nebylo by ovšem závary proti tomu ani s hlediska § 15 odst. 3 c. z., aby třetí osoby, do jejichž práv bylo zasaženo takovým jednáním — stejně tak v případech opakování anebo pokračování ve stavu, který je v rozporu se zákonem, pro tento nový skutkový děj žalovaly. Aby k tomu nemusilo dojít, dlužno takovým osobám umožniti, aby se zúčastnily procesu, byl-li již zahájen; a tu ovšem dlužno jim přiznati tolik procesualních práv, aby byly účinně chráněny proti možné kolusi mezi původním žalobcem a žalovaným. To se může státi se zřetelem k § 15 odst. 3 zákona proti nekalé soutěži jenom tím, že se jim přizná postavení spolčnicka v rozepři, jestliže se jenom o účast přihlásily včas, totiž dokud rozhodnutí nenabylo formální pravomoci. Tu se má věc stejně, jak je tomu u jiných případů takové intervence podle § 14 c. ř. s. Jestliže tedy v souzeném případě vedlejší intervenient podal odvolání před formální pravomocí rozsudku a jestliže mu pro zvláštní povahu této právní věci dlužno přiznati práva spolčnicka v rozepři podle § 14 c. ř. s., pak by mu nemohlo býti na úkor, kdyby se žalobce jako druhý spolčník byl vzdal opravných prostředků.

Čís. 14618.

Ručení plynárny za škodlivé příhody při podniku.

(Rozh. ze dne 11. října 1935, Rv II 777/34.)

Žalobkyně tvrdí, že unikáním plynu ze starého potrubí vedeného zemí podle jejího bytu byla její matka otrávena a zemřela a že ona sama v důsledku způsobené otravy byla nucena se léčiti a stala se práce neschopnou, domáhá se na žalované obci z důvodu toho náhrady škody a placení renty a spatřuje vinu žalované jednak v hrubé nedbalosti, že se nepřesvědčila o stavu potrubí, jednak v porušení plynového regulativu. **N i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, **o d v o l a c í s o u d** však menší měrou tak, že přisoudil žalobkyni jen část požadované náhrady škody.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Žalovaná shledává spoluzavinění žalobkyně v tom, že se nestarala se svou matkou o to, aby byla zjištěna příčina zápachu, který měl podle jejího přednesu už delší dobu škodlivý vliv na její zdravotní stav, že tedy nezabránila škodě a jejímu zvětšení, ačkoliv to učiniti mohla (§ 1304 obč. zák.). Škoda vznikla žalobkyni otravou svítiplynem, který unikal zemí do jejího bytu. V domě, v němž žalobkyně bydlila, plyn zaveden nebyl, avšak svítiplyn, prochází-li zemí, pozbývá svého charakteristického zápachu nasládlého, tak že ani lékař ani zaměstnanci žalované nezjistili vnikání svítiplynu do bytu. Nelze proto shledávati nějakou vinu u žalobkyně v tom, že nepodnikla nějaké žalovanou ani blíže neoznačené kroky k tomu, aby příčina zápachu v bytě byla zjištěna a nelze ji činiti odpovědnou za toto opomenutí. Vyloučeno je proto jakékoli spoluzavinění žalobkyně. I určení renty pro žalobkyni není